

ЛИЛИЯ. Защо ли? Защото вие сѣхте оставили всички-тѣ му статуи да прѣшасатъ въ килера и когато онзи, склуптура, ви каза, че сѣха правили честъ на всѣки баща, на всѣка майка, която е родила такъвъ синъ, вие ги изкарахте на показъ. Майко, не разбирашъ ли ти, че съвсѣмъ не справедливо постапихте съ Андрей?

ЕЛЕНА. Ние му простихме. Какво искашъ повече? Той сега ще бѣде доволенъ, че ще има всички удобства да твори. Азъ като чели го виждамъ: седналъ на некой отъ фотьойлитѣ, да сѣзерцава презъ тънкитѣ завѣси, сѣкашъ ловящъ въ трептящия въздухъ своите образи.

ЛИЛИЯ. Виждашъ ли, виждашъ ли, колко хубаво го каза! Но азъ се страхувамъ... Ти не се ли страхувашъ, майко?

ЕЛЕНА. Отъ какво?

ЛИЛИЯ. Страхувамъ се, че може би Андрей, ще мрази тези завѣси и фотьойли, заради които го пожертвувахте. И после... него се страхувамъ да кажа. Но то трѣбва да се поправи... Трѣбва! /поривисто/ Окото на Андрей не лъже. Той ще види, майко, и тогава?... Тогава!...

ЕЛЕНА. Дѣте, ти сълнувашъ, ти преувеличавашъ страшно. А къде отиде твоето настроение на чучулига? Защо човъркашъ? Какво, именно, не е въ редъ?

ЛИЛИЯ. Ахъ майко, тамъ е работата, че не всичко е въ редъ. Въ редъ е само външното, а вътре е такъвъ хаосъ. /пауза/ По-рано, никои нищо не забележаваше или се преструвахме, че не забележаваме. Искахме живота ни да тече привидно тихъ, щастливъ и... всички размазвахме. Мислехме, че така ще запълнимъ грѣлавинитѣ. А сега, ето- завърна се Андрей... азъ се радвамъ и треперя. Той сѣкашъ донесе едно огромно слънце. Отъ неговата топлина се изпаряватъ илюзитѣ за нашия благополученъ животъ.